

## Hồi 42

### Ân Liên Oán Kết

Hãy nói Nhất Thống Giáo Chủ thoát tiên không nói danh hiệu của mình ra vội, nhưng đến giờ y nói tới câu đó là Xá muội khiến Âu Dương Siêu trống ngực đập rất mạnh, bụng bảo dạ rằng:

"Nếu lời nói này quả là sự thật, như vậy có phải là nguy tai không? Ta biết giải quyết ra làm sao bây giờ? Vì ta với Giang Mẫn đã thành vợ chồng rồi..."

Băng Dung liền xen lời nói:

- Thưa giáo chủ, nếu quả chuyện này là sự thật, tiếc thay bây giờ không có gì có thể chứng minh được, vì lúc bấy giờ không có người thứ ba có mặt tại đó.

Băng Dung nói xong câu đó, không khác gì một vị bồ tát đã giải vây cho Âu Dương Siêu, nên Âu Dương Siêu mới hết bẽn lễn và đỡ lời:

- Vâng, lúc gia phụ sắp chết, chưa để lại di mệnh, mà...

Không đợi chàng nói xong, Nhất Thống Giáo Chủ đã xua tay lia ha và tiếp:

- Lão đệ, mỗi phải thanh minh trước, tiểu muội không phải là người xấu như Vô Diệm và cũng không khi nào lại có chuyện ép hôn như thế!

Âu Dương Siêu thấy giáo chủ nói như thế, ngượng quá, không sao nói năng gì được.

Nhạc Lâm thấy hai người không hợp chuyện với nhau, chỉ sợ cục diện này sẽ đi đến chỗ không tốt đẹp, cho nên y hỏi Tư Tu rằng:

- Tang huynh là bạn thân của Âu Dương đại hiệp, với việc này, chắc huynh cũng có phong phanh chút ít gì chứ?

- Hai nhà chơi với nhau thân như vậy, lão biết rõ lắm, còn việc chỉ phúc giao hôn đó cũng rất có thể. Vả lại, đó cũng là việc riêng của hai nhà cho nên lão phu không can dự tới.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ ra được một chứng cứ rất cụ thể, liền hăng hái đứng dậy, thao thao bất tuyệt nói:

- Tại hạ đã nghĩ ra rồi, không dám giấu giếm quý vị, đệ đã gặp được gia phụ và ở trong miếu sơn thần ở Thiên Tâm trang hơn tháng trời. Lúc ấy, tuy đệ chưa biết đạo sĩ chột mắt đó là gia phụ, nhưng tiêu phụ thể nào cũng biết tại hạ là ai, nếu có việc ấy sao ông ta không nói cho tại hạ hay? Nên đệ thiết nghĩ việc này chắc giáo chủ đã nhớ lầm thì đúng hơn.

Nói tới đó, chàng ung dung nhìn giáo chủ và bụng bảo dạ rằng:

"Phen này thì người không còn nói năng gì được nữa nhé!"

Ngờ đâu Nhất Thống Giáo Chủ tùm tùm cười nói tiếp:

- Lão đệ, lão đạo sĩ chột mắt ấy có phải là Âu Dương thế bá không?

Âu Dương Siêu có vẻ tức giận quay mặt đáp:

- Sao giáo chủ lại nói như vậy? Tiên phụ lại còn truyền thụ cho tại hạ mấy thế thân kiếm. Đây giáo chủ xem!

Chàng sợ người ta không tin, vội đứng dậy dùng tay múa luôn mấy đường thế kiếm Hào Kim Vân và nói tiếp:

- Như vậy, chả lẽ lại còn giả hay sao?

Nhất Thống Giáo Chủ vẫn ung dung như thường rút trong tay áo ra một con dao găm trông như đoản kiếm có ánh sáng chói lọi rồi y quát lớn:

- Lão đệ, thử xem này!

Nói xong y ném luôn thanh kiếm vào cây trụ ở cách đó hơn trượng kêu đến "bộp" một tiếng, Tuy không dùng sức gì hết nhưng lưỡi kiếm cũng cắm sâu vào trong trụ chừng ba tấc.

Mới thoáng trông thấy thanh đoản kiếm đó, Âu Dương Siêu liền ngẩng người ra, rồi thất thanh la lớn:

- Ủa? Thế ra là giáo chủ đấy?

Nhất Thống Giáo Chủ lại nghiêm nghị nói tiếp:

- Bây giờ hãy nói chuyện đạo sĩ chột mắt truyền thụ võ công cho lão đệ ở ngôi sơn thôn miếu mà không chịu nói rõ sự thật cho lão đệ hay vội! Chúng ta hãy nói đến thanh Bàn Long Thần Kiếm này trước đã.

Âu Dương Siêu không hiểu giáo chủ có ý định, liền đỡ lời:

- Khỏi cần nói, chắc thanh thần kiếm này giáo chủ đã lấy được của Thi Phụng Anh phải không? Lúc bấy giờ giáo chủ còn nói: "Chúng ta không nên nhắc nhở đến chuyện cũ làm chi".

- Lão đệ chỉ biết một điều chứ không biết hai.

- Thế là nghĩa lý gì?

Âu Dương Siêu thấy Tử Tu nói như vậy, không dám hoài nghi nữa, mặt đỏ bừng, liền gật đầu với giáo chủ và đáp:

- Vâng, phải rồi!

Nhất Thống Giáo Chủ lại nói tiếp:

- Thanh kiếm tôi đang cầm đây là Thư Kiếm...

Âu Dương Siêu nghe nói tới đó mặt tỏ vẻ lo âu, rầu rĩ đáp:

- Như vậy thanh kiếm của gia mẫu sử dụng, chắc trong khi bị bảy đại môn phái vây đánh mà thất lạc, rồi lọt vào tay giáo chủ phải không?

- Không, không, đó là lúc bà ta còn sống giao cho chúng tôi đấy.

- Lúc gia mẫu còn sống trao cho giáo chủ ư?

- Phải, lúc đó bá mẫu trao thanh kiếm cho gia mẫu để làm vật đính hôn. Đồng thời, gia mẫu cũng trao lại chiếc Tam Lăng Cửu Hồi cho bá mẫu để làm vật sính lễ. Ngờ đâu...

Tử Tu nghe tới đó liền vỗ tay vào thành ghế một cái, bỗng đứng dậy, vỗ mặt đau đớn mà nhìn thanh đoản kiếm đang cầm trên trụ nhà, rồi u oán nói:

- Phải, lão nhớ ra rồi! Quả có câu chuyện ấy thật.

Mọi người thấy Tử Tu xen lời nổi một cách đột ngột như vậy đều ngạc nhiên hết sức, Âu Dương Siêu lại lên tiếng:

- Tang thúc thúc thử hỏi cho tiểu điệt nghe...

Tử Tu bỗng thở dài một tiếng lắc đầu đáp:

- Hiền điệt, đôi Thư Hùng thân kiếm của huynh tẩu Âu Dương Đơn đã nổi tiếng trong võ lâm lúc bấy giờ, có thể nói là vô địch được. Bấy đại môn phái liên tay chưa chắc đã địch nổi pho kiếm pháp Song Long Đoạt Châu của cha mẹ cháu.

Trước kia, cháu có nghe đồn cha mẹ cháu bị thất thế trong trận đấu, đó là vì thiếu một thanh kiếm. Thiếu một thanh kiếm sử dụng không khác gì giảm bớt một nửa lực lượng. Sau vì cha mẹ cùng chết hết, ngu thúc không biết hỏi lại ai chứng minh lời đồn đó. Vì vậy, cho đến giờ, vấn đề ấy đã thành một nghi vấn cho võ lâm.

Nhất Thống Giáo Chủ tiến lên mấy bước, rút thanh đoản kiếm, ung dung nói tiếp:

- Vì lúc vợ chồng Âu Dương thế bá ngộ nạn, chính là sau khi chỉ phúc giao hôn xong, vừa rời khỏi tệt xá, lại thêm giang hồ đồn đại, sợ dĩ vợ chồng Âu Dương thế bá thất thủ là vì trong tay thiếu một cây Thư kiếm, nên gia phụ đau lòng vô cùng liền đưa thanh bảo kiếm này cho gia mẫu, rồi một mình đi lên miền Bắc kiếm bọn chủ mưu của bấy đại môn phái để trả thù cho vợ chồng Âu Dương thế bá. Lúc đi, gia phụ có dặn lại rằng: "dù không giết hết được kẻ thù của Âu Dương thế bá thì cũng cướp lại được chiếc Cửu Hồi Đoạt hay thanh Hùng kiếm nọ".

Âu Dương Siêu nghe nói tới đó lại nghĩ đến mối thù của cha mình, cố nhịn để khỏi ứa nước mắt ra, và xen lời hỏi:

- Thế bá phụ có lấy lại được hai vật ấy không?

- Ngờ đâu gia phụ bị hơn trăm cao thủ của bấy đại môn phái vây đánh, khắp mình mấy hơn ba trăm vết thương, bị mù một mắt, nhờ vậy mới thoát nạn.

Âu Dương Siêu nghe nói nước mắt nhỏ ra như mưa, với giọng khàn khàn nói:

- Hà! Hổ thẹn thật!

Nhất Thống Giáo Chủ vẫn nói tiếp:

- Sợ dĩ gia phụ không chết là vì nghe bọn người của bấy đại môn phái nói thanh Hùng kiếm của thế bá lọt vào tay của Trác Ngọc Khôn ở Thiên Tâm trang. Vì lời thề trước khi đi trả thù cho Âu Dương thế bá mà gia phụ, sau khi lành mạnh rồi, liền giả dạng một đạo sĩ nghèo tới gần Thiên Tâm trang để ẩn tích, mong tìm lại được thanh Hùng kiếm đó để hoàn thành chí nguyện song kiếm hợp bích và để làm vật chứng minh cho con cháu của nhà họ Âu Dương.

- Nếu vậy đạo sĩ chột mắt đó chính là thế bá đấy à?

- Phải, chính là gia phụ đấy?

- Sao... thế bá lại biết kiếm pháp...

- Gia phụ với Âu Dương thế bá, ngoài việc ăn nhậu ra hai người thường hay nghiên cứu võ công với nhau, cho nên võ công của hai người đều biết rõ mồn một.

- Sao Tống thế bá thấy tiểu đệ không nói nửa lời, và khi truyền thụ võ công cho tiểu đệ cũng không nhắc nhở tới?

- Gia phụ là người rất trung thực và nóng nảy lắm, xưa nay không nói sai nửa lời bao giờ. Có lẽ vì thế mà không trả thù được cho bạn già và không hoàn thành được lời thề khiến song kiếm hợp bích ngậm hờn suốt đời, vì vậy chỉ truyền thụ võ công cho hiền đệ, gọi là báo đền đôi chút cho người tri kỷ ở nơi chín suối thôi.

- Vị lão bá ấy thật quá...

Lúc này Nhất Thống Giáo Chủ cũng nức nở khóc, và nói tiếp:

- Như vậy đã xong đâu!

- Còn chuyện gì nữa?

- Không hiểu tại sao người của bảy đại môn phái biết gia phụ bị thương nặng, chưa chết, định cắt cỏ nhổ rễ, nên mỗi phái chỉ định bốn cao thủ, tất cả hai mươi tám người, vượt Tam Tương và Bát Quế để theo dõi cha tôi.

- Thủ đoạn của chúng thật là độc ác?

Nhất Thống Giáo Chủ cũng nghiêng rặng và tay nắm lấy thanh Bàn Long Thư Kiếm mà tiếp:

- Lúc ấy, cha mẹ tôi vì em gái của tôi còn chưa dứt sữa, tất nhiên mẹ tôi không địch nổi chúng, nhưng cũng may bà ta loại thuộc địa hình ở Bát Quế và biết nói tiếng người Giao. Vì bị thương quá nặng nên võ công bị phế hết, nhưng may lại còn sống sót mà nuôi tiểu muội cho tới ngày trưởng thành. Còn tôi thì bị đuổi chạy tán loạn, rồi gia nhập làm môn hạ của ân sư, khổ luyện trong mười năm mới có ngày nay.

Giáo chủ kể lại chuyện dĩ vãng, một câu chuyện đầy máu và nước mắt và y kể một cách rất sống động, nên mấy người có mặt tại đây đứng nghe cứ đờ người như những tượng gỗ vậy.

Nhất thời không khí nặng nề hết sức, lâu không thấy ai nói nửa lời. Một lát, Âu Dương Siêu mới lau chùi nước mắt và hỏi:

- Nếu không được giáo chủ chỉ giáo cho thì tại hạ làm sao biết được nội tình uẩn khúc như thế? Và làm sao biết rõ ràng bá phụ khổ tâm như vậy?

Giáo chủ thở dài một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói tiếp:

- Cũng vì nóng lòng trả thù mà trong khi theo sư phụ luyện tập võ công chỉ muốn chóng thành công để giết sạch bọn thâm thù đại hận ấy mà khiến võ công của ta chưa đi đến đâu hết. Đồng thời vì sợ học chưa thành công rồi lúc xuống tới nơi thì kẻ thù sẽ chết hết còn biết kiếm ai để trả thù nữa? Như vậy không còn mặt mũi nào xuống chín suối gặp vong phụ với Âu Dương bá phụ, bá mẫu không? Bởi những kẻ đó mà tôi làm cho sư phụ nổi giận và mang tội phản sư, bội môn.

Âu Dương Siêu rất thông cảm, vội an ủi giáo chủ rằng:

- Việc này không thể trách giáo chủ được! Nếu là tôi, tôi cũng phải như giáo chủ thôi! Bất cứ người nào cũng phải hành động như vậy hết, chắc lệnh sư không trách giáo chủ đâu.

Giáo chủ nghe tới đó bỗng cảm thấy phấn chấn, hỏi lại:

- Nếu việc này của lão đệ thì lão đệ sẽ xử trí sao?  
- Nếu là tôi thì dù có mang tiếng bất chính hay phản bội sư môn thì cũng là trả thù trước rồi sẽ tạ tội sau.

- Nhưng ân sư... hà...

- Lệnh sư không muốn truyền thụ nhiều võ công cho giáo chủ hay sao?

- Vâng!

- Xin thứ lỗi tại hạ lỗ mãng? Lệnh sư như vậy là người không biết đạt biến, quá ư cố chấp.

- Có thật không?

- Theo sự nhận xét của tại hạ thì thế.

- Hà! Cho nên người ta mới bảo mỗi người một ý nghĩ khác nhau là thế.

- Lệnh sư là ai, có thể cho tại hạ biết được không?

Âu Dương Siêu mới hỏi tới đó, giáo chủ đã rùng mình một cái, con dao đang cầm trong tay cũng rơi xuống đất kêu đến "coong" một tiếng, đủ thấy y hoảng sợ đến mức độ nào.

Mọi người thấy vậy đều ngạc nhiên hết sức cả Âu Dương Siêu cũng ngạc nhiên nốt và hỏi:

- Giáo chủ! Chẳng lẽ có chuyện bí ẩn khó có thể nói ra được cho mọi người biết hay sao?

Giáo chủ lắc đầu, nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Siêu mà nói gần từng chữ, đáp:

- Không có gì.... hết...

- Không có gì cả, thì giáo chủ cho chúng tôi biết rõ chuyện đi!

- Âu Dương lão đệ, tôi chắc chuyện này lão đệ đã rõ rồi.

- Tôi biết rõ ư? Tôi làm sao mà biết được?

- Có thật hiền đệ không biết rõ hay sao?

- Nếu biết rõ thì việc gì tôi phải hỏi như thế?

- Được để tôi nói cho hiền đệ nghe!

- Lệnh sư là ai?

- Võ Lâm Tam Tuyệt!

- Người...

Âu Dương Siêu rùng mình một cái bỗng nhảy bắn người lên, khiến ai nấy ngạc nhiên hết sức. Chàng cũng ngẩn người ra hồi lâu mới lên tiếng nói tiếp:

- Người chính là Tống Sĩ Long, đã phản môn, nhục sư, khi sư, diệt tổ đấy không?

Giáo chủ uể oải ngồi phịch xuống ghế như kẻ mất hồn mất vía và lẩm bẫm như người nói mê và nói:

- Phải! Tôi chính là Tống Sĩ Long khi sư diệt tổ, phản môn, nhục sư đây?

Giọng nói của y rất chua chát, bao nhiêu hào khí của y hồi nãy đều mất hết và người y như một đồng đất bùn vậy.

Lúc ấy không ai dám xen lời nói nửa câu, Âu Dương Siêu lại ai oán nói tiếp:

- Tống... Tống...

Lúc này chàng cũng không biết nói năng như thế nào cho phải. Nếu theo lời thề của chàng trước mặt sư phụ thì chàng phải giết ngay Sĩ Long tại chỗ, nhưng Sĩ Long đối với mình có ân tình như thế huống hồ lại có sự liên quan đến cha mẹ mình như vậy?

Đồng thời chàng cũng thông cảm cho Sĩ Long vì nóng lòng trả thù nên mới làm vậy, mình là người từng trải biết rõ tâm lý những người mang mối thâm thù như thế nào mới như vậy, hoàn cảnh của y đáng được lượng thứ. Hơn nữa, mối thù của y lại có liên quan đến mình rất mật thiết.

Lúc ấy, đầu óc của Âu Dương Siêu bối rối hết sức. Sau cùng chàng hậm hực nói:

- Tống sư huynh?...

Giáo chủ nghe Âu Dương Siêu gọi như vậy mặt hơn hử hỏi lại:

- Tống sư huynh ư? Hiền đệ gọi mõ là sư huynh đấy à?

Âu Dương Siêu là người hết sức trọng tình nghĩa, nên chàng gật đầu khẽ đáp:

- Phải, sư huynh vốn dĩ là sư huynh của đệ, tại sao đệ không gọi sư huynh như thế?

Giáo chủ càng mừng rỡ thêm vội đứng dậy tiến tới trước mặt Âu Dương Siêu, nắm chặt lấy tay chàng và lớn tiếng hỏi tiếp:

- Sư đệ đã không khinh miệt người sư huynh đã làm nhục sư môn này chứ?

Âu Dương Siêu thở dài một tiếng rồi đáp:

- Nếu tôi theo lời hứa với sư phụ thì tôi không dám nói dối sư huynh, tôi thay mặt sư phụ hành pháp để quét sạch cửa ngõ.

Nói tới đó, chàng cúi mặt xuống nhìn giầy lát mới nói tiếp:

- Vì đệ đã ở trước mặt ba vị ân sư có hứa với ba vị như thế rồi!

Nhất Thống Giáo Chủ không hề nghi chút nào, gật đầu đáp:

- Ngu huynh tin lời nói của sư đệ lắm!

- Nhưng lúc bấy giờ sư đệ không biết sư huynh lại có mối thù bất cộng đái thiên như thế!

- Như vậy đủ thấy sư đệ là người đại lượng như thế nào!

- Không những thế, mối huyết thù này lại là tiên phụ mẫu mà nên trước còn sư huynh chỉ là người bị dây dưa vào thôi.

- Sư đệ!

Sĩ Long hai mắt ứa lệ, Âu Dương Siêu lại nổi giận nói:

- Nhưng sư huynh đối với ân sư đã truyền thụ võ công cho mình như vậy, mà còn ra tay quá ác độc, nên...

Sĩ Long rùng mình kinh hãi vội buông tay lui về sau một bước, thất thanh nói:

- Sư đệ định xử trí ngu huynh ra sao?

- Tiểu đệ thấy hoàn cảnh sư huynh éo le như vậy, trong lòng không thể nào không cảm động, nhưng đối với ân sư, tiểu đệ không khi nào không thi hành lời hứa, nên ngày hôm nay đành phải dứt khoát với sư huynh?

- Ủa!

Sĩ Long kinh hãi lui về phía sau, vẻ mặt ngơ ngác mà cả Nhạc Lâm, Tử Tu, Băng Dung cũng đều kinh hãi nốt. Ba người chỉ sợ một lời không hợp lý là Âu Dương Siêu trở mặt ngay.

Trước khi Sĩ Long chưa nói rõ sự liên quan của hai gia đình, Tử Tu và Băng Dung hai người có ra tay đấu với Nhất Thống Giáo cũng chỉ sợ Sao Hồ này còn bốn mặt nước bao vây, khó mà thoát thân thôi, chứ ngoài ra hai người không e ngại gì hết. Nhưng bây giờ hai người đã biết rõ sự liên quan mật thiết của Sĩ Long với Âu Dương Siêu như vậy, khi nào lại để cho hậu bối của hai gia đình lại đấu thí mạng với nhau như thế? Vì vậy, cả Nhạc Lâm nữa, y cũng là người giới thiệu Âu Dương Siêu tới, cả ba cùng đứng dậy, đồng thanh nói:

- Không nên trở mặt với nhau như thế. Có chuyện gì thì cứ việc thông thả ngồi nói chuyện với nhau.

Âu Dương Siêu thấy ba người cùng đứng dậy xen vào giữa mình với Sĩ Long, liền mỉm cười đáp:

- Tang thúc thúc với đại tỷ và Nhạc lão đường chủ cứ yên tâm! Tôi nói sự dứt khoát đây không phải là ra tay đấu với nhau đâu!

Bọn Tử Tu ba người mới thở nhẹ một tiếng Sĩ Long cau mày lại vội hỏi.

- Sư đệ định dứt khoát như thế nào?

Âu Dương Siêu giơ tay phải buông ba ngón ta ra và đáp:

- Muốn kết liễu việc này đệ có ba yêu cầu hơi quá đáng một chút, mong sư huynh nhận lời cho. Như vậy việc của sư môn từ nay trở đi sẽ không còn nhắc tới nữa?

-- o O o --